
HẠNH PHÚC XA VỜI

Người viết: D.H.N

Những ngày nằm trong lao tù Cộng Sản, hân thiếu ăn, thiếu uống, thiếu áo quần ấm áp mùa đông, thiếu tự do, thiếu cả nước uống, nước tắm hàng ngày. Hân thêm khát và mơ ước đủ thứ. Thêm một cục kẹo đường, thêm chén cơm nóng hổi, thêm một chậu nước mát để tắm. Mơ ước được thả về, ôm con hôn vợ. Mơ ước được nằm dài trên giường nhà, hít thở không khí gia đình. Những thứ đó xa vời, như nằm ngoài tầm mơ ước. Hân thầm nhủ, nếu được ra khỏi tù, và cuộc sống cực khổ đến mấy nữa, hân vẫn cảm thấy sung sướng, hạnh phúc. Rồi hân tiếc những ngày tháng cũ, khi còn tự do, hân có hạnh phúc mà không biết, để cảm nhận và để hưởng cái hạnh phúc đó. Nhiều lần, hân đứng nhìn theo những bạn tù được thả về, mà hai hàng nước mắt rưng rưng. Hân thương cho thân phận mình, và nóng lòng được thả về. Một lần, tên cai tù tiết lộ rằng nhà nước sẽ cho anh em cải tạo những khu đất xa xôi trong rừng núi để tự làm ăn, canh tác, sinh sống và đem gia đình đến đó ở. Hân sung sướng, mong sao cho chương trình đó sớm thi hành. Một ngày còn nằm tù là một ngày lòng hân nôn nao như đốt lửa.

Rồi hân sung sướng nhận được giấy tha tù. Hân về nhà với tất cả nỗi niềm sung sướng. Được hưởng nhiều hơn những thứ mà hân mơ ước trong tù. Rồi hân bắt đầu thấy đời sống tâm thường đó khó chịu vì công an dòm ngó. Hân ước mơ xã hội này dành cho nó một công ăn việc làm, đừng gạt nó ra ngoài lề, hân bị mất quyền công dân. Hân cần một việc làm để được bình thường như mọi người, để bớt bị công an dòm ngó, để cảm thấy mình bớt bơ vơ trong xã hội. Hân chạy ngược chạy xuôi kiếm việc làm. Khắp nơi đều từ chối, vì hân là tù cải tạo, nguy, mất quyền công dân.

Cuối cùng hân được thỏa nguyện. Kiếm được một công việc trong nghề. Tuy khởi đầu với một nhiệm vụ khiêm tốn nhỏ nhoi. Hân làm việc giỏi, hăng hái. Được “cách mạng” tin dùng. Cho giữ những chức vụ quan trọng. Những hân cảm thấy đời sống dưới chế độ Cộng Sản quá bấp bênh, thiếu tất cả mọi tự do căn bản, thiếu thốn, khổ cực. Con người trong chế độ Cộng sản còn thấp hơn con thú. Hân thấy nhu cầu tự do quá cần thiết. Hân tìm đường ra đi khỏi nước. Hân mơ ước được sống ở một nước tự do. Dù đó là miền Phi Châu hoang dã hay miền Bắc Cực u tối tuyết trắng quanh năm. Hân thêm khát tự do. Đau khổ lắm. Hân vượt biên nhiều lần mà không thoát. Được ra khỏi nước rồi suốt

đời lao động cày sâu cuốc bẫm để kiếm sống hân cũng vô cùng sung sướng. Hân khổ đau, lo lắng, ngày đêm mất ăn mất ngủ để nghĩ đến việc đào thoát. Cuối cùng, hân thoát được xứ Cộng sản VN. Những hân hoan ban đầu qua đi rất mau. Bây giờ là lúc ước mơ được đi định cư mau, ở một quốc gia tốt. Cũng như mọi người, hân ước mơ được đi định cư ở một trong 3 xứ: Mỹ, Canada, Úc châu. Cái lo lắng không được các nước trên chấp nhận cho vào cũng làm cho hân bồn chồn, mất ngủ, suy nghĩ nhiều ngày. Hân quên mất chuyện trước kia hân sẵn sàng đến bất cứ một nước Phi Châu tự do. Phái đoàn Pháp kêu hân đi phỏng vấn, hân phát bệnh vì sợ không được đi định cư ở các nước mong ước. Cuối cùng, hân được Mỹ chấp thuận cho định cư một cách dễ dàng. Thế nhưng sau đó, nó còn lo lắng nhiều hơn: Mong cho sớm đi định cư, lo chính sách Mỹ thay đổi, lo có bệnh dịch phát ra, tất cả sẽ bị giữ lại dài ngày. Lỡ biến cố này, lo biến cố kia... và đời sống tại trại tị nạn quá thiếu thốn, quá cực khổ. Hân và mọi người, ai cũng mong chờ từng phút, từng giây. Trong bụng người nào cũng nóng như có lửa đốt. Đó là tâm trạng chung của mọi người.

Rồi hân đến Mỹ trong một ngày nắng đẹp trên phi trường San Francisco. Hân hân hoan, thỏa nguyện. Nhưng không lâu, hân thấy bắt đầu lo. Cái lo mới. Lo sao kiếm được công việc làm ăn. Nhìn các thư ký ngân hàng, hân mơ ước có được một chỗ làm như họ. Nhìn anh chàng chủ nhà trong khách sạn, hân cũng ước mơ, nhìn các anh chị bán hàng trong siêu thị, hân không biết bao giờ mình mới có được một việc làm tốt như vậy. Hân không dám mơ ước trở lại nghề cũ mà hân đã dày công học và tốt nghiệp đại học. Lo âu đi tìm việc. Bồn chồn ngày đêm. Cuối cùng, hân kiếm được một công việc ngoài tầm mơ ước: làm họa viên. Hân hân hoan nhận được cái việc làm đối với nó là quá dễ dàng. Làm được 6 tháng, hân bắt đầu thấy bất mãn. Hân là Kỹ sư, mà phải đi làm họa viên. Hân bắt đầu thấy buồn, và cuối cùng, một người bạn rủ hân đi kiếm việc ở một công ty khác. Hân thỏa mãn vì được làm công việc của một kỹ sư. Nhưng chỉ một năm sau, hân thấy lương hân quá thấp so với các kỹ sư cùng làm một công việc, trong lúc hân giỏi hơn, chăm hơn, kỹ càng hơn, và kiến thức của hân nhiều hơn. Hân lại bất mãn, và muốn tìm một nơi khác, trả lương cho nó xứng đáng hơn. Rồi hân được như ý nguyện. Hân được trả lương rất cao, bây giờ thì hân thỏa mãn với

lương bổng nhận được. Sự hài lòng không dừng lại lâu. Hân nhận chân rằng, công việc tại xứ Mỹ bấp bênh, chưa biết mất việc ngày nào. Tương lai không có gì bảo đảm. Còn đi làm là còn bị bóc lột. Hân mơ ước được có một cơ sở thường mãi riêng. Hân đọc báo, tìm hiểu, đi quan sát thiên hạ làm ăn. Và hân lại bắt đầu thấy đau khổ, vì chưa tạo lập cho mình được một cơ sở để tự làm chủ lấy mình. Gặp bất cứ ai, nó cũng mãi mê nói đến chuyện thường mãi. Hân mất ngủ trong nhiều năm để suy nghĩ đến cái cơ sở thường mãi mà nó sẽ làm chủ sau này. Âu-lo, khắc khoải, lao tâm khổ trí để tạo dựng một cơ sở thường mãi làm thân thể nó hao gầy, tâm thần nó bại hoại. Cuối cùng, cơ sở thường mãi của hân ra đời. Hân hân hoan. Tiền vay mượn của ngân hàng, của bạn bè để lập nên cơ sở thường mãi. Bây giờ, hân mới thấy những lo âu mọi tràn ngập như nước lũ, không thấy hân hoan đâu cả. Phải làm việc 16 tiếng mỗi ngày, lo cả trong giấc ngủ. Lo sao cho có khách hàng, lo cho huê vốn lúc ban đầu, hân ước sạo cầm cự được vài năm đầu, sau đó có lãi vào thì hân bắt đầu an nhàn được. Quá lo âu, quá mệt nhọc, nhiều khi hân muốn buông xuôi. Nhưng hân thành công một cách mau chóng, bất ngờ. Một phần vì hân biết lo lắng chăm chỉ, một phần lớn vì may mắn, yên hên. Cơ sở thường mãi phát đạt, tiền bạc vào "như nước". Hân thấy một cơ sở chưa đủ, mở thêm một cơ sở thường mãi khác. Lo âu lại càng nhiều hơn, tiền bạc cũng vào nhiều hơn. Đến lúc nó nhận thức rằng, tiền lời nó kiếm được phải đóng thuế quá cao. Hân phải đầu tư để tìm "cái vỏ che thuế". Hân mua nhà, mua thêm đất đai... Nợ nần càng lúc càng nhiều, vì nó đầu tư nhiều, tiền lời nhiều. Nỗi lo âu của nó bây giờ thì quá lớn, và tham vọng của nó cũng lớn theo. Hân muốn được độc quyền thường mãi một ngành nào đó. Hân lại buồn vì thấy trong nước Mỹ, khó độc quyền một ngành thường mãi nào. Hân càng buồn hơn khi đem so sánh tài sản của hân với những người giàu khác trong xứ.

Hân tâm sự với bạn bè: càng ngày tóc càng trắng vì âu lo. Nỗi âu lo, nỗi khổ tâm càng ngày càng nhiều, càng ngày càng lớn lao. Trước kia no ít thì lo ít, nay no nhiều thì lo nhiều.

Hân đã quên mất những ước mơ đồn sở khi còn năm tũ.

GIỚI THIỆU ĐẦU TƯ

Tiếp theo trang 9

hàng thì đã và sẽ không bao giờ đuổi kịp mức độ lạm phát và càng kéo dài chừng nào, chúng ta càng bị thiệt hại nhiều chừng nấy. Chính lạm phát đã là lý do khiến cho chúng ta dù không thích tranh đua làm giàu, cũng phải tìm cách đầu tư vào một cái gì đó để bảo vệ được những gì mình đã xây dựng được. Hãy nhìn chung quanh chúng ta, ai cũng lo việc đầu tư cho riêng họ, kẻ thì mua bond, người mua stock, hoặc mutual fund, đồng đảo người khác đầu tư vào thị trường commodity, option future v.v... Càng ngày càng có nhiều người tham dự đồng đảo vào các ngành đầu tư tảo bạo như stock và commodity. Con số thường vụ của hai ngành này cứ hai hoặc ba lần nhiều hơn mỗi năm, có những ngày tổng số lượng share trao đổi tại thị trường chứng khoán lên đến hàng trăm triệu share, họ còn đang nghĩ đến việc tổ chức thị trường chứng khoán trên Thê Giới thành một thị trường chung hầu có thể mua bán 24 giờ một ngày. Còn riêng về tổng số thường vụ của commodity đã lên đến con số kỷ lục 7.3 trillion dollards hay 7300 Billion dollards tức gần gấp ba tổng sản lượng quốc gia của Huê Kỳ. Vậy thì có thể nói là các ngành đầu tư về stock và commodity thuộc về khuynh hướng chung của thời gian hiện tại, cho đến khi có một loại đầu tư nào khác thay thế được. Bây giờ chúng ta còn trẻ, chúng ta nên bắt đầu tìm hiểu, học hỏi về đầu tư, còn đã luống tuổi thì lại càng phải lo nhiều hơn nữa để còn kịp thì giờ hữu trí nhàn hạ. Việc đầu tư bằng cách mua life insurance chỉ là để có một sự bảo vệ hạn chế nào đó chủ không phải là một đầu tư "pay off" cho người đã có công khổ nhọc cho công cuộc đầu tư đó. Vậy bằng hình thức này hay hình thức nọ, ai cũng phải đầu tư, ngay người nội trợ hiền lành còn biết đầu tư vào con cái để giúp đỡ cha mẹ tuổi già. Đó cũng là một hình thức đầu tư có lợi vậy.

(CÒN TIẾP KỲ SAU VỀ CÁC LOẠI ĐẦU TƯ VÀ CÁC BÍ QUYẾT ĐẦU TƯ, CÙNG CÁC KINH NGHIỆM XƯỞNG MÁU VỀ ĐẦU TƯ)

PHÂN ƯU

Được tin trẻ AH đàn anh

Cụ CHU VĂN MẬU

đã qua đời ngày 5 tháng 7 năm 1984

tại California hưởng thọ 93 tuổi.

Ái Hữu Công Chánh xin thành thật

phân ưu cùng tang quyến và cầu

chúc hưởng hồn cụ sớm phiêu diêu

miền cực lạc.